

Hun rørte sig ikke, svarede ikke heller; men nu saae han, at hun græd. Hele hendes store Legeme rystede.

Han havde længe forstaaet, at hun ikke var lykkelig i sit Ægteskab med Jørgen Staun, som ingen Børn havde skaffet hende, og det gjorde et gribende Indtryk paa ham at se hende sidde der saa hjælpeløs i sin Sorg.

„Hvad er der i Vejen med dig, Oleane?“

„Du veed det jo godt, Mads Vestrup! Det skulde ha' været vos to!“

„Saadan maa du ikke snakke. Hold dig til Gud, Oleane!“

Han lagde sin Haand paa hendes Skulder for at sige hende nogle trøstende Ord; men hun misforstod Berøringen, og i samme Øjeblik følte han hendes Arme kvælende omkring sin Hals.

„Aa! A vidste det jo, Mads, at du endda holdt lidt af mig!“

VIII

Paa Herregaarden gik det stadig fremad med den Syges Helbredelse. Efter nogle Ugers Forløb følte Torben sig næsten rask. Med Forundring saae Egnens Folk ham igen gøre lange Køreture i aaben Vogn og venligt gengælde deres Hilsner. Han var i straalende Humør. Ogsaa hans Udseende havde lidt efter lidt forandret sig. De opsvulmede Øjenomgivelser og de uformelige Hænder og Fødder svandt ind, nøjagtigt som Asmus Hagen havde forudsagt det.

En Morgen i Begyndelsen af Februar rejste han fra Favsingholm. Han tog direkte til Wiesbaden for at gennemgaa en Badetur, inden han rejste videre til Italien, hvor han skulde træffe sammen med Jytte og hendes Mor, fra hvem han havde haft Brev og Lykønskning.

Kort forinden hans Afrejse var der en Søndag under Guds-tjenesten i Favsing Kirke forefaldet en Scene, der havde vakt stor Bevægelse paa Egnen. Midt under sin Præken var Mads Vestrup brudt ud i en Hulken, der havde lydt som en Hunds